

20. juni 2000

LAKSHMI ASHRAMS VENNER
Lone Poulsen,
Præstehusene 6,
2620 Albertslund
Tlf. 43 96 13 71
Girokonto: 314-1861
E-mail: lone-poulsen@mailtele.dk

LAKSHMI ASHRAM NYT

Albertslund, d. 1. august 2000

Kære venner!

Så er der igen nyt fra Lakshmi Ashram, og jeg udsender **SANCHAR 85**, der indeholder nyheder fra David Hopkins og en beretning skrevet af Gayatri Goswami fra 9. klasse.

David fortæller i dette Sanchar om monsunen, og i sit brev til mig skriver han, at de fra d. 6. til 8. juni havde 60 timers uafbrudt regn. På bare nitten dage havde de overskredet den hidtidige rekord for regn i juni måned.

I Sanchar 84 fortalte jeg, at en af de unge medarbejdere, Parwati Goswami, havde bragt aktiviteter tilbage til Udyogshala-værkstedet med sit spinde- og væveprogram. David skriver, at hun stadig arbejder hårdt, og værkstedet har været i brug hele året. I det kommende træningsprogram skal kursisterne lære at spinde på Bageshwari Wheel – det lokale spindehjul – før de når frem til at væve små puder og tæpper. Parwati planlægger, at hvis kursisterne bliver dygtige nok, skal de væve sjaler af australsk uld i vævecentret i Khirakot. Det kræver en mere kompliceret spindemaskine. Hun fortsætter med at være meget entusiastisk i sit arbejde. Hun har sandelig bragt liv i Udyogshala, og når kornmøllen også er i gang, summer der af aktivitet.

Nu er der mulighed for at se Lakshmi Ashrams hjemmeside på Internettet. En af L.A.s venner har produceret en fin hjemmeside, der kan findes på følgende adresse:

<http://w1.1332.telia.com/~u133201165/lakshmi.htm>

Vi forsøger at få en bedre adresse uden for store udgifter. Måske er der en eller anden, der vil betale for os.

Den 1. maj fejrede Freds- og Solidaritetsudvalget i Dansk EI-forbund, Københavns Afdeling, arbejdernes internationale kampdag, og de gav igen penge til Anand Bhais værktøjs-projekt. Jeg vil slutte med at takke for alle sponsor-pengene til pigerne og for de andre bidrag. Samtidig skal der lyde en opfordring til stadig at støtte Lakshmi Ashram. Alle beløb - store som små - er velkomne. God læselyst og tak for samarbejdet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Sanchar 85

Normalt kigger vi på denne tid af året op mod himlen efter mulige tegn på monsunen, mens vi beder for, at den må komme i tide til at fylde vandløbene op igen og bringe den meget nødvendige fugtighed til haverne og skråningerne. I år er monsunen i øvrigt kommet til den nordlige del af Indien helt uhørt tidligt i slutningen af den første uge i juni – en blandet fornøjelse for bønderne, for den synlige afgrøde blev skadet. Dog kunne bønderne begynde at udplante risen en uge tidligere end traditionelt, og nu er denne krævende opgave næsten helt afsluttet.

Nu skal overfloden af regn ikke gøre os blinde for det faktum, at vand er blevet det mest presserende problem i store dele af Indien bl.a. mange steder her i bjergene. Der er vist ingen tvivl om, at mange af jer har læst i aviserne i Europa om den alvorlige tørke, som har ramt Gujarat og Raja-sthan. Undersøgelser har klart vist, at lokal styring af vandresurserne kan betyde meget for at modstå presset fra en længere tørkeperiode. Det endelige mål er at bestræbe sig for, at så megen regn som muligt bliver forhindret i at løbe væk og bliver opsamlet i damme og søer for at øge grundvandsreserverne i stedet for ellers at sive ned i jorden. Forøget betydning tillægges også projekter med genindvinding af regnvand fra tagene.

Konstruktion af en regnvandstank.

Området omkring Danya står over for alvorlige vandproblemer. Mange vandløb er ved at udtørre eller har kun vand ind imellem, og regeringens vandforsyning er uregelmæssig. I løbet af det sidste års tid har ashrammens styringsprojekt vedrørende naturlige resurser søgt at fremme forståelsen for vandindvinding i de små landsbyer i projekt-området – afvandsningsområdet, der ligger over for vores Village Service Centre. I de sidste måneder har otte familier nydt godt af bygningen af regnvandstanke, der samler vandet fra tagene. Modtagerne har betalt 30% af omkostningerne og også været med i selve arbejdet.

Med støtte fra SAS Fond for Udviklingslande har Lakshmi Ashram nu også igangsat et vandindvindingsprojekt, som har til mål at gavne både vores kostald og vores grønsagshaver. Den første fase – lokale stenhuggeres konstruktion af en åben tank, som kan opbevare både kildevand og overskydende regnvand fra staldtaget - er næsten færdig. Vi er nu ved at bestille mursten til at bygge en cirkelrund regnvandstank, som skal opsamle regnvandet fra taget, mens overskuddet løber ned i den åbne tank. Tredje fase indebærer reparation af en eksisterende tank oven over haverne. Regnvand

fra kostalden vil også blive opbevaret i denne renoverede tank og vil blive brugt til vanding af haverne.

Dette år bringer hundredårsdagen for grundlæggeren af Lakshmi Ashram, Sarala Behn, som blev født i London den 5. april 1901 under navnet Catherine Mary Heilemann. Med dette i tankerne blev der afholdt et specielt møde i februar på Lakshmi Ashram for at beslutte, hvordan vi bedst kunne fejre hundredårsdagen. Det blev bestemt, at der skule organiseres en 100 dages padyatra (freds-march) i Uttarakhands bjerge for at bringe Sarala Behns budskab om selvforsyning ud til landsbyerne. Det blev også besluttet at genoptrykke nogle af hendes skrivelser, herunder hendes selvbiografi, og hendes korrespondance med medarbejdere.

Som del af hundredårs-arrangementet blev der afholdt en 3-dages workshop i Lakshmi Ashram fra d. 1-3. april, hvori der deltog et stort antal socialarbejdere, aktivister og journalister fra hele Uttarakhand. Hovedemnet for diskussionerne var Sarala Behn's budskab om selvforsyning og nutids-scenariet, hvor selv Uttar Pradesh regeringen med hensyn til helt grundlæggende udviklings-aktiviteter er afhængig af lån fra Verdensbanken. Globaliseringens stormløb når selv de fjerneste landsbyer. Lakshmi Ashrams medarbejdere besluttede, at de og eleverne også ville organisere korte fredsmarcher i dalene omkring Kausani for at bringe Sarala Behns budskab ud til de lokale folk. Derfor deltog eleverne fra 5., 6., 7. og 9. klasse sammen med deres lærere i en fem dages fredsmarch, hvor de gik fra landsby til landsby og opførte programmer med drama, sang og dans, som bar budskaber, der relaterede til miljø, selvforsyning, sociale problemer, alkoholmisbrug osv.

Disse fredsvandring fandt sted i den sidste uge af maj og første halvdel af juni. Kashthi Shah tog sammen med sin 5. klasse og to medarbejdere, Anirudh og Alpa Daneja, til landsbyerne på højdedragene nordøst for Kausani – faktisk fødelandsbyen for Shri Prem Bhai, som arbejder sammen med Anand Bhai i vores værksted. 6. klasse og Lalita fra 9. klasse samt Neema Behn, Bimla Behn og David Hopkins tog lidt længere væk til dalen ved Gagas floden. Man kan komme dertil ad en ny vej vest for Someshwar. De tog med jeep fra Kausani til Lod ca. ti kilometer vest for Someshwar, hvorfra de startede vandringen ad den gamle ridesti, som gik stejlt ned mod Gagas dalen nær landsbyen Binta. Første dag gik de til landsbyen Surna, hvor Lalita ventede på dem i sit hjem. Om aftenen præsenterede eleverne deres program med sketcher, sang og dans for et meget engageret publikum. I de næste fire dage vandrede de fra landsby til landsby, mødte landsbyboerne og præsenterede en række programmer. På denne årstid har landsbyboerne – især kvinderne – meget travlt på markerne med forberedelse af udplantning af ris. Alligevel tog de sig tid til at være sammen for at se, hvad vores elever optrådte med. På nær kontakt med to familier kendte vi ikke på forhånd til dette område, og navnet Lakshmi Ashram var stort set ukendt. Vi fik alligevel nogle meget gode kontakter, og hvor som helst vi kom frem, blev vi opfordret til at komme tilbage i det sene efterår, når folk kunne holde fri fra landbrugsarbejdet.

Kanti Didi og Parvati Kaira tog med 7. klasse til Kosi dalen neden for Kausani og til sidedalen øst for Kausani, hvor Parvatis hjem ligger. 9. klasse tog til Garur dalen neden for Kausani sammen med Parvati Goswami, Prema Behn og Durga Behn, som alle stammer fra denne dal, men hvor Lakshmi Ashram – på trods af dens nærhed – ikke tidligere har igangsat noget projekt. En beretning om og erfaringer med denne fredsvandring – skrevet af Gayatri Goswami bringes i dette Sanchar.

På alle fredsvandringerne medbragte man forbedrede landbrugsredskaber - designet og produceret i vores værksted af Anand Bhai og Prem Bhai. Disse blev modtaget med begejstring, og der blev solgt godt. Foldere med beskrivelse af værktøjet blev uddelt. Desuden blev der til alle interesserede omdelt foldere, der beskrev aktiviteterne i anledning af Sarala Behns hundredårsdag, sammen med foldere, der gav information om de forskellige Verdensbank finansierede projekter, der bliver gennemført i bjergene i Uttarakhand. Mens eleverne vandrede fra landsby til landsby, sang de og råbte slogans. Især slogans imod alkoholmisbrug blev værdsat af kvinderne, som f.eks.:

*”Den der drikker er familiens fjende.
Den der sælger alkohol er samfundets fjende.
Den der er årsag til, at alkohol sælges, er statens fjende.”*

Som mange er jer ved, er alkohol den egentlige årsag til problemer i bjergene, og selv trods stærke offentlige protester – især fra kvinderne – fortsætter regeringen med at give spiritusbevilling til butikker. Den officielle politik er ambivalent. På den ene side er spiritussalget en væsentlig kilde for statsindtægterne, og på den anden side leder staten offentlige kampagner mod alkoholmisbrug. Alt i alt var disse fredsvandring en uvurderlig oplevelse for både elever og lærere, og alle håber, at vi vil bygge videre på disse erfaringer og udføre flere af den slags programmer i fremtiden.

Det nye skoleår begynder i juli, og vi har besluttet at optage ti nye elever. Samtidig har vi i denne måned startet det seneste kursus i Gandhi Filosofi for unge mennesker, og Parvati Goswami er ved at starte et seks måneders træningskursus i spinding og vævning. Nyheder om alt dette har spredt sig, og et antal ukendte folk fra forskellige egne i bjergene har henvendt sig til os på vegne af piger og unge kvinder i deres familie. I modsætning til velfærdssystemet i Vesteuropa findes der ikke et sikkerhedsnet her uden for familien. I stadig større udstrækning er der situationer, som familierne ikke kan klare. En butiksindehaver, der er enke-mand, kom til os, fordi han ikke kunne give sin datter den opmærksomhed hun fortjente og var dybt bekymret for hendes velfærd og fremtid. En landsbyformand tog kontakt om nogle forældreløse børn, som han havde påtaget sig ansvaret for, men nu følte sig ude af stand til at magte at opdrage pigerne, mens de blev ældre. En mand, der har et job i militæret kontaktede os om sin niece, der var blevet gift i en ung alder og blev forsømt af sin mand, der er i hæren. Disse tre kontakter kom til os inden for nogle få dage. De sociale problemer i samfundet er desværre alt for åbenlyst synlige, og disse mennesker kom til Lakshmi Ashram, fordi de ikke havde andre steder, hvor de kunne henvende sig. Følelsesmæssigt har vi lyst til at hjælpe alle, men praktiske forhold betyder, at vi må tænke os godt om. Vi har nu bedt enkemanden bringe sin datter til ashrammen for at sætte hende i 6. klasse, mens den unge forsømte kvinde er blevet tilbudt en plads i spinde- og vævekurset i seks måneder, så hun i løbet af den tid kan finde ud af, om ashramlivet er noget for hende. Hvis hun er glad for det, har vi tilbudt

hende, at hun kan læse videre her. Hun har kun gået i skole til og med 8. klasse.

Der er således en meget nødvendig rolle, Lakshmi Ashram kan spille i samfundet, og det er en udfordring for os alle at imødekomme dette behov, mens vi samtidig sørger for at være tro over for Sarala Behns værdier. Lakshmi Ashram er virkelig unik, og dens specielle atmosfære bliver værdsat af alle, der besøger os. Alle har de højeste forventninger, og det er et stort ansvar for os – elever og medarbejdere at leve op til disse: at fortsætte med at tjene Uttarakhands befolkning – især kvinder og piger, som vi har gjort, siden Sarala Behn startede Lakshmi Ashram tilbage i december 1946.

David Hopkins

Beretning om en padyatra (fredsvandring) i Garur dalen **Skrevet af Gayatri Goswami i 9. klasse**

Som led i en af aktiviteterne i anledning af Sarala Behns hundredårsdag fik jeg mulighed for at deltage i en fredsvandring, hvis hovedformål var at bringe Sarala Behns budskab ud til folket. Sarala Behn havde gjort Himalaya-bjergene til sit virkefelt fra 1941 og forsøgte at fjerne byrderne fra kvindernes liv. På grund af regeringens destruktive udviklingspolitik er skovene, jorden og vandløbene i Himalaya ved at gå tabt, mens folk - forgiftet af let tilgængelig alkohol, er ved at blive gjort ude af stand til at tænke sammenhængende. På sådan et tidspunkt er det helt naturligt at tænke tilbage på Sarala Behn, og med det mål at bringe hendes budskab fra landsby til landsby for at rejse en stemning mod tidens sociale onder startede en gruppe på otte elever og tre lærere fra Lakshmi Ashram den 26. maj på en fem dages tur. Humøret var højt.

Vi tog først omkring værkstedet, hvor vi hentede nogle af de forbedrede redskaber for at kunne præsentere dem og sælge dem. Disse redskaber har stor betydning for landsbyboernes dagligdag.

Den dag vandrede vi gennem landsbyerne Shauli, Nakuri, Badrinath, Ratmatiya og Kaulag. Alle steder stimlede folk sammen for at møde os. Hovedopgaven var jo at fortælle om Sarala Behns leveregler og at skabe en social bevidsthed blandt folk. Vi gjorde ophold for natten i Kaulag, hvor Diksha Didi - en tidligere elev fra Lakshmi Ashram - leder en børnehave. Med hendes hjælp var der lavet et fint arrangement for vores nattesæde. Hendes arbejde havde en meget positiv indvirkning på landsbyen. Den aften opførte vi små sketcher om spiritusforbud og miljø, og mænd og kvinder, drenge og piger samledes i stort antal for at se vores program.

Næste morgen besøgte vi børnehaven, som fungerede rigtig godt. Der var to lærere og omkring 50 børn, som kendte mange sange og slogans udenad. Hovedproblemerne i denne landsby var vandforsyning og skovene, men der var et godt sammenhold blandt beboerne. De fleste af husene var bygget af cement. Der var mange piger i byen, og i børnehaven var der kun 15 drenge, mens der var 35 piger. Om morgenen tog mødre og børn i den ene hånd og segl og andre redskaber i den anden hånd og overlod tryk og pløjning hos den unge lærer Lila, før de gik ud til arbejdet på markerne.

Den 27. maj besøgte vi kun to landsbyer, Bantoli og Rithar, fordi de lå langt væk. Der var behov for oprydning, rengøring og bedre hygiejne i Rithar. Børnene var meget snavsede og så ud til at mangle omsorg. I denne landsby fik vi følgeskab af Shri Kishan Singh og Shri Ratan Singh Kilmoliya. Sammen med dem nøde vi det endnu mere. Problemerne her var alkohol, skove og vand. Der var intet fællesskab, og landsbyboerne kunne ikke enes. Der voksede masser af grønsager på markerne.

Den 28. maj fortsatte vi vandringen gennem landsbyerne Bhatariya, Saroli, Kaphaldunga, Harbagar, Simpur, Gwalde og Bhitarkot. Dalen var meget smuk med fyrretræsskove og terrassemarker med bønner, kartofler og løg. På nogle marker var der planteskoler med ris, og kvinderne havde travlt med at luge. Vi oplevede, at kvinderne arbejdede hårdt i den bagende sol indtil mid-dagstid, mens mændene sad i de små butikker og spillede kort og drak.

Det er virkelig sandt, at kvinderne arbejder lige så meget, som rygsøjlen arbejder i vores krop. Hvis vi ikke havde en rygsøjle, kunne vi overhovedet ikke foretage os noget. På samme måde ville det være umuligt at opretholde et hjem, hvis ikke kvinderne arbejdede. Selv om det er sandt, at det er mændene, der tjener pengene, er det kvinderne, der forsøger at få noget ud af det.

Natten blev tilbragt i Thakla. I denne landsby var der heller ingen fællesskabsfølelse, og familierne var delt og chokeret over hinandens opførsel. Der var absolut ingen sans for social bevidsthed her, hvilket gjorde mig ked af det. Skoven lå tæt ved landsbyen. Der var ingen mellemskole i landsbyen, og man skulle gå langt for at få lægehjælp. Stien til landsbyen gik tværs over floden, og derfor var det i de tre måneders regntid vanskeligt at komme i skole. På grund af det manglende sammenhold i landsbyen blev vores program temmelig kort. Det var en smuk og fin skov, der var her, og de høje bjerge var en flot baggrund.

Den 29. maj bragte os til landsbyerne Kanayi, Arari, Ghirtoli, Naugaon og Silangtoli. Dalen var virkelig dejlig, og der var en stærk samarbejds-vilje blandt folk. Lige så snart vores program startede i Ghirtoli, forlod alle deres arbejde og samledes i stort antal. De syntes at være ret so-cial bevidste. Der var masser af vand i landsby-en, men den måde skovhugsten skete på, fik en til at tænke på, at der i fremtiden vil være man-gel på vand. Kvinderne arbejdede meget hårdt - fra fem morgen til syv aften ude på markerne - med kun et par timers pause omkring middags-tid. Selv efter en så hård arbejdsdag blev de oppe til kl. 11 eller 12 for at lytte til, hvad vi havde at sige.

Vores nattesop foregik hos organisationen Hitaishi, hvis grundlægger er Shri Kishan

singh Rana - en meget entusiastisk ung mand. Organisationen havde virket i to år og var den eneste i denne dal. Tidligere havde ingen gjort sig anstalter for at opbygge en social bevidsthed. Derfor stod han over for mangel på samarbejde, og folk beskyldte ham for at misbruge penge, skønt dette var fuldstændigt grundløst. Han arbejdede helt uselvisk. Han havde nogle fine ideer om, hvad der kunne gøres, og ønskede senere at starte en skole, hvor der skulle fokuseres på emner som skove, jord, vand og alkoholforbud. Men på grund af mangel på lokal støtte havde han endnu ikke opnået megen succes. Hans entusiasme var dog bevis på, at han med garanti ville få succes i fremtiden. Lige nu var det største problem for organisationen manglen på midler. For at sætte en aktivitet i gang er det absolut afgørende for en organisation at have penge. Ikke desto mindre gjorde de et godt stykke arbejde, og folk var ved at blive mere bevidste.

Den 30. maj bragte turen os gennem landsbyerne Kotulari, Dhyaunai og Bhargatoli. alle tre landsbyer havde de samme problemer med deres skove, alkohol og skoler, hvor sidstnævnte ofte lå langt væk fra alfarvej. Folk kom i stort antal for at høre vores budskab og bad os komme igen. De trængte blot til at blive lidt mere socialt bevidste.

Jeg var meget glad for turen, og mødet med de mange mennesker gav mig nye erfaringer og viden. Til slut tog vi til Garur, hvorfra vi kørte med jeep til Kausani. Alt i alt stod landsbyerne over for de samme problemer: alkohol, hygiejne og renlighed, mangel på skoler samt reducerede skovarealer, og alle steder var der stort behov for social bevidsthed.

Gayatri Goswami